

Antoni Marian Piotr Żychiewicz vel Rudolf Hobler vel Piotr Płoński vel Piotr Uzdecki vel Edmund Zaleski pseud.: „Listek”, „Przerwa”, „Puszczyc” (ur. 17 stycznia 1919 we Lwowie, zm. 25 sierpnia 2005 w Soli-Kiczorze) – żołnierz Wojska Polskiego, oficer Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie i Armii Krajowej, podporucznik artylerii, cichociemny.

Życiorys: Po ukończeniu Państwowego Gimnazjum im. Króla Kazimierza Wielkiego we Lwowie, zdaniu matury w 1937 roku i odbyciu służby wojskowej w Szkole Podchorążych Rezerwy Artylerii we Włodzimierzu Wołyńskim rozpoczął w 1938 roku studia na Wydziale Elektrotechnicznym Politechniki Lwowskiej. W październiku 1938 roku brał udział w zajęciu Zaolzia z 1 Pułkiem Artylerii Motorowej Korpusu Interwencyjnego.

W sierpniu 1939 roku został zmobilizowany do Ośrodka Zapasowego tego pułku. W czasie kampanii wrześniowej brał udział w obronie Lwowa przed wojskami niemieckimi i radzieckimi. 18 września przekroczył granicę polsko-węgierską.

Został internowany na Węgrzech. Po ucieczce dotarł w listopadzie do Francji, gdzie służył jako instruktor w Centrum Wyszkożenia Artylerii w Camp de Coëtquidan. Następnie służył w 4 Pułku Artylerii Lekkiej. Po upadku Francji został ewakuowany do Wielkiej Brytanii, gdzie odbył staż w oddziałach brytyjskich. Służył w 10 Dywizjonie Artylerii Motorowej, od października 1940 roku – w 1 Oddziale Rozpoznawczym I Korpusu Polskiego, a od lutego 1942 roku – w 10 Pułku Artylerii Lekkiej.

Zgłosił się do służby w kraju. Przeszedł szkolenie konspiracyjne w zakresie dywersji i szkolenie pancerne, został zaprzysiężony 29 listopada 1942 roku na rotę Armii Krajowej w Oddziale VI Naczelnego Wodza. W nocy z 17 na 18 lutego 1943 roku został zrzucony do kraju w ramach operacji „Wall” (zrzut na placówkę odbiorczą „Lis” 14 km na południowy wschód od Mińska Mazowieckiego). Po aklimatyzacji w Warszawie dostał przydział do oddziału dywersyjnego majora Jana Mielczarskiego „Sana” działającego w ramach Kedywu Obszaru Zachodniego AK. Uczestniczył w wielu akcjach dywersyjnych, m.in.:

- wysadzenie pociągu towarowego między Błoniem a Bożą Wolą (w nocy z 15 na 16 lutego 1944 roku),
- cięcie torów w pobliżu Łubna (w nocy z 8 na 9 marca),
- 3 akcje likwidacyjne.

W czasie powstania warszawskiego w pierwszej połowie sierpnia został ujęty przez Niemców na Mokotowie i wywieziony do obozu koncentracyjnego Sachsenhausen. Po wyzwoleniu ciężko chory wrócił w 1945 roku do Polski.

Rozpoczął pracę jako pomocnik w piekarni. Był początkowo poszukiwany, później prześladowany przez UB. Od 1946 roku studiował na Wydziale Elektromechanicznym, a od 1949 roku na Wydziale Łączności Politechniki Wrocławskiej. W grudniu 1950 roku uzyskał dyplom magistra inżyniera. Pracował jako młodszy asystent, a później asystent na Politechnice

Wrocławskiej. Od 1953 roku pracował jako kierownik Laboratorium Badawczego Zakładu Budowy Naukowej Aparatury Elektronicznej, a od 1955 roku jako kierownik oddziałów produkcyjnych w Gliwicach i Katowicach Zjednoczonych Zespołów Gospodarczych „Inco”. W latach 1959–1961 był zatrudniony w Głównym Instytucie Górnictwa jako asystent, a później starszy asystent. W 1961 roku pracował jako konstruktor i później główny konstruktor w Hutniczym Przedsiębiorstwie Pomiarowym. W tymże roku zmienił pracę i zatrudnił się jako kierownik wydziału w Zakładzie Doświadczalnym Hutnictwa Żelaza i Stali Politechniki Śląskiej, a od 1971 roku jako pracownik kontroli jakości i później kierownik Zakładu Doświadczalnego Elektroniki i Mechaniki Precyzyjnej Politechniki Śląskiej. Odszedł na emeryturę w 1979 roku.

Awanse: podporucznik – 1 grudnia 1942 roku.

Odznaczenia: Krzyż Srebrny Orderu Virtuti Militari.

Życie rodzinne: Był synem Emila, wicedyrektora spółki Książnica-Atlas, i Marii z domu Wierzyckiej. Najmłodszy z trójki rodzeństwa, miał starszego brata Emila oraz siostrę Marię. W 1943 roku ożenił się Ireną Siwicką (1920–1970). Mieli dwójkę dzieci: Martę (ur. w 1947 roku) i Pawła (ur. w 1953 roku). W 1971 roku powtórnie ożenił się, z Hanną Żwiryk (ur. w 1940 roku).

Źródło: Wikipedia